

Joh.18:36-37. 1:a advent 2:a årg 091129.

Idag är det kyrkoårets nyårsdag. Och liksom på kalenderårets nyår så börjar vi om. Men vi börjar också på någonting nytt, och det kanske ligger på sin plats med **ett gott nytt år på er alla...** Ett år ligger framför nu oss, där varje söndag har sitt eget tema. Sitt egna innehåll i den kristna trons värld.

Nu advent, en förberedelse inför det fantastiska som Julen berättar. Att Gud blev människa i Jesus Kristus. Sen tiden fram till påsk, där texterna till stor del berättar oss vem Jesus är. Också påsken med det oerhörda dramat, om döden och uppståndelsen och vad som hände fram till himmelfärden. Och sen hela trefaldighetstiden fram till förra söndagen, domsöndagen, som berättar om det kristna livet. Kyrkoåret är som liksom en vandring i tron. Vem är Jesus, vad sa och gjorde han? Vad är det att tro på honom. En vandring i tron och dess innehåll.

Vad handlar då allt det här om? Vad är det centrala? Vad är det Jesus vill berätta?

För mig handlar det om det som Jesus så ofta beskriver som Guds rike. Inte det himmelrike som väntar oss liksom på andra sidan. Utan Guds rike, det som vi kan ana, skymta eller känna redan här och nu.

Idag på 1:a advent läser vi ju alltid texten om intåget i Jerusalem. Men det finns också en alternativ evangelietext i våra psalmböcker. Den utspelar sig några dagar senare. Jesus har tillfångatagits och förhörts av stora rådet. De skickar vidare honom till den Romerska makthavaren Pontius Pilatus. Det ska vara ett förhör, men det utspelar sig till att mer bli som ett samtal. Ett samtal där romaren

allt mer vacklar i sin hållning till Jesus. Vi kommer nu in i slutet av deras samtal.

Joh.18:36-37

Här väljer man att klippa texten. Men en replik återstår i deras samtal. Kanske är det en av de mer spännande replikerna i bibeln. Pilatus sa till honom, Vad är sanning? Där slutar samtalet, Pilatus tystnar och i ekot av frågan går han sen ut och liksom frågar folket om råd. Och svaret från massan blir korsfäst, korsfäst... Pilatus sa till honom, vad är sanning?

Finns det annan makt än makten?

Finns det andra riken än fastställda länders gränser?

Finns det styrka i svaghet, finns det kärlek bland ondskan?

Finns det något bortom bergen, bakom heta hjärtat mitt?

Kan min dröm, min längtan vara sann?

Jag vet inte vad du innerst inne drömmer om och längtar efter. Och med risken att kanske låta så himla pretentiös, eller som ett käckt partiprogram som aldrig kommer att gå i uppfyllelse. Så längtar jag efter den värld där man inte behöver vara rädd. Rädd att jag inte ska vara tillräcklig, inte räcka till eller duga. Där jag får vara jag och där du får vara du. Där 12 åringar inte begår sexövergrepp och man inte behöver bära vare sig kniv eller utveckla atomvapen för att visa vem man är.

(Jag drömmer om den värld där kärleken får finnas och välsignas, vare sig den är hetro eller homosexuell.)

Jag drömmer om den värld där man inte slås ut bara för att man inte håller måttet, där svagheten och olikheten inte föraktas. Där unga människor inte behöver svälta sig eller skära sig för att hantera sin ångest. Jag drömmer om den värld där vi alla tar ansvar, så att alla får det dom behöver.

Jag drömmer om den värld där ingen i rädsla behöver vända sig för att se om någon följer efter.

Naiv och korkad, ja kanske. Men det är min längtan och om vi inte längtade.... Vad vore vi då? Om vi inte önskade och ville någonting, annat någonting bättre... vad vore vi då? Pilatus sa till honom, Vad är sanning?

Och han kommer till dem ridande på en åsna. Och man vill göra honom till kung. Man ser liksom inte åsnan, man ser liksom inte de som följde med. Enkla människor, fiskare, tullindrivare, skökor, barn, kvinnor och män. Och inför deras ögon kanske åsnan förvandlas till en stolt vit springare, för det är ju så kungar ska komma. Man ser det man vill se, Man ser det man vill se...

Men Nej, Nej, Nej säger Jesus. Han säger det gång på gång, och han säger det till Pilatus. "Mitt rike hör inte till denna världen..... Mitt rike är av ett annat slag" .

Är det så mina vänner, att det finns ett rike mitt ibland oss. Ett rike som är någonting annat, som står för någonting annat. Där ordet utförsäkrad inte finns och där man säger vi istället för dom. Ett rike som hålls ihop av dess centrum och inte av dess gränser.

Och kan det vara så? Att när vi känner och upplever kärlek, då är Guds rike på gång igen? När vi gör det oväntade och räcker handen till den som inte förväntade sig det. Då har Guds rike växt något igen. Ja, när vi känner, upplever, anar att det finns en kärlek, en kraft en vilja där vi får vara med, vara indragna. Då är Guds rike å färde. Som ett trots allt i världen. Som en slags motkraft i det här samhället. Mot det vi inte vill, mot fel och orättvisa...

Det riket har sitt ursprung i Gud. Och det blir tydligt genom Jesus, det han sa, gjorde och ville. Gud är kärlek, var inte rädda.

Kanske som ett svar på vår längtan och önskan, att livet är större. Att livet skulle vara mer än det vi ser. Att livet skulle vara mer än allt det vi inte vill se runtomkring oss... Och Pilatus sa till honom, Vad är sanning?

Och vän av ordning och förnuft frågar ju förstås. Varför har inte det här riket segrat än? Varför finns det fortfarande så mycket av det vi inte vill. Och här tar liksom svaren slut. Vi människor verkar vara som vi är. Underbara och fantastiska med en stor förmåga till både empati och kärlek. Skapade till Guds avbild står det, skapade till Guds avbild. Men på samma gång verkar vi bära på det trasiga, det bristfälliga. Vi gör det vi inte ska, vi gör det vi inte vill. Vi känner hat, vi känner avund och egoism.

Men att sluta tro på Guds rike, det är att ge upp. Att sluta tro på den Gud som finns mitt ibland oss, och som lever och verkar. Det är att liksom överlämna oss människor till oss själva... En värld utan Guds rike? Jag bävar vid blotta tanken.

Men också vi är så vana vid stolta springare istället för åsnor. Också vi förväntar oss nog arméer istället för enkla människor. Och bruset i oss och runtomkring oss, det är ju så starkt. Så hur ska vi kunna se, hur ska vi kunna höra, känna och ana?

Och snart ska vi fira att han föddes. Nej just det, inte i palatset, utan i stallet.... Ställ dörrn på glänt, det är advent... Ställ dörrn på glänt. Det är nånting nån vill säga oss. Det är någonting nån vill säga dig.

Amen